Коли співав я цей псалом
У році дев'ятсот і третім
Не знав я що моя любов
Неначе фенікс після смерті
Огненної воскресне знов

В передніч лондонську туманну
Зустрівсь мені один лайдак
Геть схожий на мою кохану
І зирконув на мене так
Що я від сорому зов'янув

За босяком я йшов слідком
За свистуном безцеремонним
Здавався вулиці огром
Розверзнутим Червоним морем
Він Ізраїль я фараон

Хай цегли хвилі стануть диба
Як мав би я коханням грать
Хай буду нільський я владика
Його сестра-жона і рать
Як ти у мене не єдина

І знов на розі що горів
Огнями всіх своїх фасадів
В кривавім сяйві ліхтарів
Роз'ятрених в тумані саден
На неї схожу жінку стрів

Той самий погляд аж льодовий
На голій шиї той же шрам
П'яна з таверни йшла брудної

І я збагнув весь нонсенс драм
І розпізнав всю фальш любові

Коли в свій дім вернувсь Улісс
Після стількох жертвоприносин
Його впізнав старенький пес
І Пенелопа із-за кросен
Назустріч вийшла не без сліз

І цар Душ'янта був веселий
Шакунтала його жона
Як він вернувсь із чужозем'я
Бліда з жадання і ждання
Голубила самця газелі

Згадав я щастя тих царів
В ту мить коли любов-омана
І та що я не розлюбив
Штовхались тінями в тумані
Троюдячи мій давній біль

Жалі ви ведете до пекла
Я ж прагну раю забуття
За поцілунок твій напевно
Владар-злидар оддасть життя
Продасть і тінь свою славетну

Я весь в минулім як в зимі
Зігрій же серце сонце Пасхи
Закрижаніле у пітьмі
Ще більш ніж сорок серць Себасти
Що мордувались нелюдьми

Мій спомине гінкий кораблю
Вже ж ми наплавались удвох
Гірко-солоними морями
Вже ж ми наплакались удвох
І ранками і вечорами

Прощай облудо в пітьмі зник
Кохання привид пелехатий
З тією злившись що торік
Її в Німеччині я втратив
І не побачу вже повік

Молочна путь сяйлива сестро
Білявих ханаанських рік
І тіл коханок білочреслих
Чи пригойдає твій потік
Нас до галактик новоскреслих

Тут інший рік згадав я знов
Був ранок радістю повитий
І мужньо я співав любов
Був місяць любень місяць квітень
І все всміхалось нам обом